

Bente Juncker (CD):

Det er da fantastisk, at alle i dette folketing så gerne vil have en skattereform, de vil bare ikke være med til dét, og de vil bare ikke være med til dét, og de vil heller ikke være med til dét. Vi siger, at for i det hele taget at få set på, hvordan rentefradragsretten måske kan aftrappes på en eller anden facon, vil vi have ejendomsskatterne afskaffet. Det er da ikke nogen forklaring, siger hr. Ove Jensen. Jo, det er det da, især i dag, hvor vi læser i aviserne, at ejendomsskatterne bliver langt mere tyngende.

Lenger (VS):

Om regeringen har ladet sig inspirere af foråret, skal jeg lade være usagt, men storkens komme har i hvert fald sat sit tydelige præg på skatteministerens redegørelse. Mage til tyndbenet skattereform skal man lede længe efter. Om den så havde været affattet på ægyptisk – det er jo det sprog, storken har lært af sin mor – ville det næppe have forringet redegørelsens klarhed og forståelighed på afgørende måde.

Regeringens skattereform går stik imod den retning, VS ønsker, og det er selvfølgelig endnu værre. Der kan for os at se ikke blive tale om nogen skattereform, ja, man kan end ikke tillade sig at bruge betegnelsen, hvis ikke der som det allermindste sker en tilpasning af rentefradragene, så de har samme værdi for alle, selv om VS altså ønsker helt at afskaffe rentefradragsmuligheden. Der kan heller ikke være tale om nogen skattereform, uden at personfradragene sættes i vejret. Det er og bliver den enkleste og bedste måde at give de laveste indtægter en økonomisk fordel på. Det vil samtidig løse nogle af de samspilsproblemer, som regeringen foregiver at ville løse uden at fortælle, hvordan det gøres.

Selskabsskatten blev oprindeligt fastlagt til det nuværende niveau ud fra størrelsen af personskatten. Den havde desuden den udmærkede begrundelse, at en forskel mellem forskellige typer af indtjening kunne give anledning til skattetænkning og fiduser. Derfor er en forhøjelse af selskabsskatten ikke blot nødvendig ud fra helt almindelige fordelingspolitiske hensyn, men også ud fra den intention at begrænse skattetænkningen og udnyttelsen af såvel legale som illegale unddragelsesmuligheder.

Efter vores opfattelse skal skatten være progressiv. De bedre stillede skal betale en højere procent, ikke bare af hele beløbet, men også af den sidst tjente krone. Ellers er der ikke tale om en reform, der har bare skyggen af ret til at blive betegnet som skattereform.

I stedet klynker regeringen over, at der er nogle mennesker, der kun har 27 øre tilbage af den sidst tjente krone, og det er sikkert også slem. Men man skal huske, at for at komme i den situation, er der gået mange kroner ned i lommen først, hvor man havde betydeligt mere til sig selv end 27 øre. Der er mennesker, der slet ikke når op på kun at have 27 øre tilbage af hver krone, men dem bekymrer regeringen sig ikke om med bare tilnærmelsesvis samme engagement. De havde ellers betydelig mere brug for regeringens omsorg. I konsekvens heraf falder de største skattelettelser, også procentvis, nemlig 12 pct., på en bruttoindkomst af størrelsesordenen 240.000 kr.

Regeringen klager over, at vort skattesystem hæmmer lysten hos mange til at gøre en indsats, mens sandheden er, at titusinder af danskere overhovedet ikke har nogen hænninger ved at bestille noget, men arbejdsmarkedet står ikke til rådighed for dem, med eller uden regeringens skattereformer, jammer og klage.

Det, regeringen til gengæld lægger op til, er, at fradragene skal blomstre i fuldt flor. Rentefradragene vil man ikke røre ved, og det betyder, at det samme fradrag, oven i købet i det samme hus, fortsat skal have forskellig værdi, alt efter om ejeren har en høj eller en lav indkomst. VS så gerne disse rentefradrag helt afskaffet, fordi de under alle omstændigheder er tilskud til dem, der har råd til at stifte gæld. At fradragene skal have ens værdi, må være et absolut minimum, men selv dette minimumskrav er regeringen åbenbart ikke indstillet på at opfylde.

Regeringen vil hellere hente pengene på en momsforhøjelse, som, hvad enten skatteministeren vil være ved det eller ej, vender den tunge ende nedad og især går ud over de svagest stillede. For at bevise det modsatte, er man nødt til at opstille nogle forudsætninger, som aldrig vil optræde i virkeligheden, nemlig at en person skulle kunne bruge 290.000 kr. om året til privatforbrug udelukkende af momsbelagte varer.